

Yoel Kitabı ve Laodikya'nın Yedinci Gün Adventist Kilisesi - Sekizinci

Jeff Pippenger

2025-12-09

Sekiz Numara

Kime bilgi öğretecek? ve kime öğretide anlayış kazandıracak? Sütten kesilmiş olanlara mı, memeden ayrılmış olanlara mı?

Çünkü kural üstüne kural, kural üstüne kural; satır üstüne satır, satır üstüne satır; biraz burada, biraz orada. Çünkü kekeme dudaklarla ve başka bir dille bu halka konuşacak. Onlara şöyle dedi: “Yorgunu dinlendirebileceğiniz dinlenme budur; ferahlık da budur.” Ama dinlemek istemediler.

Ama Rab'bin sözü onlara buyruk üstüne buyruk, buyruk üstüne buyruk; satır üstüne satır, satır üstüne satır; biraz burada, biraz orada oldu; öyle ki gidip geriye düşünler, kırılınsınlar, tuzağa düşünler ve yakalansınlar.

Bunun için, Yeruşalim'deki bu halka hükmeden siz alaycı adamlar, Rab'bin sözünü işitin. Çünkü şöyle dediniz: “Ölümlerle bir antlaşma yaptık, ölümler diyarıyla anlaşma içindeyiz; sürüp geçen taşkın felaket geçip gittiğinde bize gelmeyecek; çünkü yalanı sığınağımız yaptık, sahtekârlığın altında gizlendik.” Bu nedenle Rab Tanrı şöyle diyor: “İşte, Siyon'da temel olarak bir taş, denenmiş bir taş, değerli bir köşe taşı, sağlam bir temel koyuyorum; iman eden telaşa kapılmayacak. Yargıyı ölçü ipine, doğruluğu çeküle koyacağım; dolu yalan sığınağını silip süpürecek, sular gizlenme yerini basacak. Ölümle yaptığınız antlaşma bozulacak, ölümler diyarıyla yaptığımız anlaşma ayakta durmayacak; sürüp geçen taşkın felaket geçip gittiğinde onun tarafından çığneneceksiniz.” Yeşaya 28:9-18.

Kudüs'ü yöneten alaycı adamlar, Laodikya Yedinci Gün Adventist Kilisesi'nin önderleridir; Yeşaya birkaç ayet önce onları “Efrayim'in sarhoşları” ve “kibir tacı” olarak tanımlamıştı. Pentekost'ta Petrus, mesajın sarhoş adamlar tarafından ilan edildiğini iddia edenlere cevap verdi. Geç yağmur dönemi, doğru ve sahte geç yağmur mesajıyla ilgilidir. Rab'den gelen bir mesaj her zaman iki sınıf ibadetçi ortaya çıkarır ve her iki sınıf da şarap içer. Kutsal kılınmış mesaj, ya da kutsal kılınmış şarap, Yoel'de sadakatsizlerin ağzından kesilen şeydir.

Uyanın, ey sarhoşlar, ağlayın; ey şarap içenlerin hepsi, yeni şarap yüzünden feryat edin; çünkü o ağzımızdan alındı. Joel 1:5.

Yoel'in birinci bölümünde, Laodikya Yedinci Gün Adventist Kilisesi'ni temsil eden bağın kötü bağcıları, ağızlarından “kesilip” alınan “yeni şarap” ile bağlantılı olarak kınanır ve yargılanırlar. Tanrı, “et ve içecek sunuları” ile temsil edilen son yağmurda Tanrı'nın Ruhu'nun dökülüşünü, kötü ve sarhoş bağcılardan kesmiş ya da esirgemiştir.

Tahıl sunusu ve içki sunusu Rab'bin evinden kesildi; kâhinler, Rab'bin hizmetkârları, yas tutuyor. Tarla harap oldu, toprak yas tutuyor; çünkü tahıl mahvoldu. Yeni şarap kurudu, yağ azaldı. Utanın, ey çiftçiler; buğday ve arpa için feryat edin, ey bağcılar; çünkü tarlanın hasadı yok oldu. Asma kurudu, incir ağacı soldu; nar ağacı, hurma ağacı ve elma ağacı da, hatta kırdaki bütün ağaçlar kurudu; çünkü insanların oğullarından sevinç çekilip gitti. Kendinizi kuşanın ve yas tutun, ey kâhinler; feryat edin, ey sunağın hizmetkârları; gelin, Tanrımın hizmetkârları, bütün geceyi çuval bezi içinde geçirin; çünkü tahıl sunusu ile içki sunusu Tanrınızın evinden esirgendi. Oruç ilan edin, kutsal bir toplantı çağırın; ihtiyarları ve ülkenin bütün sakinlerini Tanrınız Rab'bin evinde toplayın ve Rab'be haykırın: Vay o gün! Çünkü Rab'bin günü yakındır; Her Şeye Gücü Yeten'den gelen bir yıkım gibi gelecektir. Gözlerimizin önünde yiyecek kesilmedi mi? Evet, Tanrınızın evinden sevinç ve neşe de kesildi. Yoel 1:9-16.

İşaya'daki "Efrayim'in ayyaşları" Yoel'de "uyandıklarında", karşılaştıkları durum "yeni şarap"la temsil edilen son yağmur mesajıdır. Bu, Tanrı'nın seçilmiş antlaşma halkından esirgenmiştir. Parçadaki "corn" sözcüğü tahıl için genel bir kelimedir; Tanrı'nın Sözü Göklerin Ekmeğidir ve parçada bu "israf edilmiştir".

"Yeni şarap", 11 Eylül'de gelen bugünkü hakikat mesajıdır. "Yeni şarap kurudu" ve "yeni şarap kesildi" ifadeleri yalnızca Yeremya'nın "eski" yollarına geri dönenler tarafından anlaşılır, çünkü "yeni" bir mesaj her zaman "eski" mesajla uyum içindedir. "Kurudu" olarak çevrilen kelime İbranice'de "utanmak" anlamına gelir.

"Utananlar" konusu, Yoel'in ve peygamberlerin başlıca konularından biridir. Efrayim'in sarhoşları, genellikle 'barış ve güvenlik' mesajı diye anılan kendi sahte son yağmur mesajlarından utanırlar. Tahıl, yeni şarap ve zeytinyağı şeklindeki üç sembol, son yağmur mesajını temsil eder. Son yağmur aynı zamanda Kutsal Ruh'un dökülmesi olarak da temsil edilir.

Kutsal Ruh'un işi, hem de tam bu sırayla, günah, doğruluk ve yargı konusunda ikna etmektir. Tanrı'nın Sözü günah konusunda ikna eder ve "tahıl" ile temsil edilir. "Yeni şaraba" sahip olmak, Kutsal Ruh'a sahip olanları tanımlar; Kutsal Ruh ise "yağmur" ve ayrıca "şarap" ile temsil edilir; çünkü hem "yağmur"un hem de "şarap"ın bir mesaj ya da öğretiyi temsil ettiği kolayca gösterilebilir.

Ama size gerçeği söylüyorum: Benim gitmem sizin için yararlıdır; çünkü gitmezsem Yardımcı size gelmeyecek; ama gidersem, onu size göndereceğim. O geldiğinde dünyayı günah, doğruluk ve yargı konusunda suçlu çıkaracak: Günah konusunda, çünkü bana iman etmiyorlar; doğruluk konusunda, çünkü Babam'a gidiyorum ve artık beni görmeyeceksiniz; yargı konusunda, çünkü bu dünyanın egemeni yargılanmıştır. Size söyleyecek daha çok şeyim var, ama şimdi bunları kaldıramazsınız. Ne var ki o, gerçeğin Ruhu, geldiğinde sizi bütün gerçeğe yönletecek; çünkü kendiliğinden konuşmayacak; ne iştirse onu söyleyecek; ve gelecek olanları size bildirecek. Yuhanna 16:7-13.

Yoel'in "tahıl", "günah" konusunda ikna eden Tanrı'nın Sözüdür. "Doğruluk", "yeni" (şimdiki hakikat) "şarap" (mesaj) olarak temsil edilen şimdiki hakikat mesajı aracılığıyla insan doğalarını ilahi olanla birleştirmiş olanlarda tezahür eder. "Yağ", "yargı"nın simgesidir; çünkü "yargı",

yargılananların “yağ”a sahip olup olmadıklarına dayanır. Yoel’in tahılı, yeni şarabı ve yağı; günah, doğruluk ve yargı konusunda iknadır. Kutsal Ruh’un, geç yağmurun dökülmesiyle bağlantılı işinin tüm unsurları, Yoel’in onlara “Uyanın!” diye buyurduğu 11 Eylül’de başlayarak Laodikya Adventizmini sınavacak doğruları oluşturur.

Son yağmur mesajının üç sembolü, Vahiy’in on dördüncü bölümündeki üç meleğin mesajlarıyla paralellik gösterir; "çiftçiler" "utansın", "bağcılar" da "feryat etsin". Yoel'de Tanrı'nın halkı asla utanmayacaktır.

Ve bileceksiniz ki İsrail’in ortasındayım, Tanrınız RAB’ım ve başkası yoktur; halkım asla utanmayacak. Yoel 2:27.

Çiftçiler ve bağcılar, sundukları sahte son yağmur mesajının, kendilerine bakmaları için emanet edilen bağda yaşam üretmeye güçsüz oluşu yüzünden utanıyor ve feryat ediyorlar. Adventizm, kendi kadın peygamberinden, son yağmur deneyimini yerine getirmek üzere çağırdığını bilir, ama tarlaların ürünleri solmuştur. Özellikle “buğday ve arpa” için utanıyor ve ağlıyorlar. Mesih’in dirilişi gününde “arpa” ilk ürün sunusu, Pentekost mevsimini başlattı; bu mevsim, Pentekost’ta “buğday” ilk ürün sunusuyla sona erdi. Efrayim’in sarhoşları, son yağmurun yağdığı ve 11 Eylül’den Pazar yasasına kadar tekrar eden Pentekost mevsiminin yanlış tarafında oldukları için utanıyorlar.

Birçokları, erken yağmuru büyük ölçüde almada başarısız oldu. Tanrı’nın onlar için bu şekilde sağladığı tüm bereketleri elde etmediler. Eksikliğin geç yağmurla giderileceğini bekliyorlar. Lütfun en zengin bolluğu bahşedildiğinde, onu almak için yüreklerini açmayı düşünüyorlar. Korkunç bir hata yapıyorlar. Tanrı’nın ışığını ve bilgisini vererek insan yüreğinde başlattığı iş sürekli olarak ilerlemelidir. Her birey kendi ihtiyacını fark etmelidir. Yürek her türlü kirlilikten boşaltılmalı ve Kutsal Ruh’un içimizde yaşaması için temizlenmelidir. Pentekost Günü’nde Kutsal Ruh’un dökülüşüne, ilk öğrenciler günahlarını itiraf edip terk ederek, içten dua ederek ve kendilerini Tanrı’ya adayarak hazırlandılar. Aynı çalışma, yalnızca daha büyük ölçüde, şimdi yapılmalıdır. O zaman insana düşen tek şey bereketi istemek ve Rab’bin onunla ilgili işi mükemmelleştirmesini beklemektir. Çalışmayı başlatan Tanrı’dır ve O, insanı İsa Mesih’te yetkin kılarak kendi işini tamamlayacaktır. Ama erken yağmurla temsil edilen lütuf asla ihmal edilmemelidir. Sadece sahip oldukları ışığa göre yaşayanlar daha büyük ışık alacaklardır. Etkin Hristiyan erdemlerini uygulamada her gün ilerlemiyorsak, geç yağmurda Kutsal Ruh’un tezahürlerini tanıyamayacağız. Belki de etrafımızdaki yüreklere yağıyordu, ama biz onu ayırt edemeyecek ve alamayacağız. Din Görevlilerine Tanıklıklar, 506, 507.

Bayan White’ın “Pentekost mevsimi” diye adlandırdığı çizgi bağlamında, “ilk yağmur”, Mesih’in dirildikten sonra göksel buluşmasından dönüp öğrencilerinin üzerine üflemesiydi. Bu bağlamda “son yağmur” ise Pentekost’tu. Pentekost mevsiminin alfasında birkaç damla öğrencilerin üzerine üflendi ve omegasında, üzerlerine üflenmiş olan öğrenciler tüm dünyaya ateşten dillerle konuşuyorlardı. Başlangıçta ve sonda Kutsal Ruh’un bir tezahürü. Başlangıçta Tanrısallık Kutsal Ruh’u bir mesaj aracılığıyla insanlığa iletiyor; sonda ise diller (insanlık) ve ateş (Tanrısallık) ile temsil edilen Tanrısallık ve insanlık birleşmiş halde, Kutsal Ruh’u yine bir mesaj aracılığıyla insanlığa iletiyor. Başlangıçtaki arpa ilk ürün sunusu Mesih’in dirilişine tekabül eder ve

Pentekost'taki ilk ürün sunusundaki iki buğday ekmeği Pentekost'a tekabül eder.

O iki somun, günahın bir simgesi olan mayayı içeren tek sunuydu. Somunlar pişirilmişti; böylece günahın giderilişini temsil ediyordu, fakat şu gerçeği de teyit ediyordu ki, yüz kırk dört bini temsil eden iki salınım somunu, Malaki üçüncü bölümdeki Antlaşma'nın Elçisi tarafından o günahlarından arındırılmış günahkâr kadınlar ve erkeklerdi. Böylece, Pentekost mevsiminin alfası, gökten inen Ekmek'in öğrencilerine öğretmesini temsil ediyordu ve o mevsimin omegasında ise aynı öğrenciler göğe kaldırılan iki somun ekmeğ olarak sembolleştirilmişti. Böylece, tanrısallık ile insanlığın sembolü olan ateşten diller ve mesajı dünyaya götüren öğrencileri simgeleyen salınım sunusunun kaldırılışı bir araya gelerek, yüz kırk dört binin İsa Mesih'i kusursuz biçimde temsil eden bir sunu olarak kaldırılacağını ve İsa Mesih'in de tanrısallık ile insanlığın birleşiminin günah işlemediğini temsil ettiğini ortaya koyar.

"İlk yağmuru almak"ta başarısız olup, Tanrı'nın "ilk yağmur" ile "sağladığı" "tüm yararların" "eksikliğinin" "geç yağmur" tarafından "karşılacağını" beklemek "korkunç bir hata"dır. İlk yağmur, Yereya'nın "eski yolları"dır; bunlar 11 Eylül'de yürünmesi gereken yol olarak tanımlanmıştır. Bu, "korkunç bir hata"dır ve aynı zamanda insanları, kaya üzerine inşa edilmiş bir geç yağmur mesajına sahip olduklarını düşünmeye sevk eden güçlü bir aldanıştır; sonunda ise mesajlarının kum üzerine inşa edilmiş olduğunu görürler.

Petrus, geç yağmur dönemi bağlamında yüz kırk dört binin temsilinde, kimin sarhoş olduğunu ve olmadığını doğrudan açıklamaktan utanmadı. Bütün peygamberler son günlerden söz eder ve Yoel, "Efrayim'in sarhoşları'nın uyandıklarını ve geç yağmur gücü altında üçüncü meleğin yüksek sesli çağrısını ilan edecek halk olma ayrıcalığının ebediyen ellerinden alındığına dair açık delille yüzleştirildiklerini belirtmektedir. Yüz kırk dört bin, 11 Eylül'den Pazar yasasına kadar olan geç yağmur döneminde olgunlaştırılır ve mühürlenir. Onlar, Kuzu nereye giderse gitsin O'nu izleyenlerdir.

Pentekost'ta Petrus, temelini Yoel kitabına dayandırdığı geç yağmur mesajını ilan eden insanları temsil eder. Tüm tarihleri boyunca Pentekost'u kutlama sorumluluğu verilmiş olan Yahudilere, önceki bütün Pentekostların ileriye işaret ettiği o Pentekost'un artık gerçekleşmekte olduğunu Petrus bildiriyordu. Yahudiler, Efrayim'in sarhoşları olarak, Babil'in şarabından o denli sarhoş olmuşlardı ki, Yoel kitabının bağlamında geç yağmur mesajını sundukları sırada Petrus'u ve on birini sarhoşlukla suçladılar. Yoel'in birinci bölümünün beşinci ayetinde Efrayim'in sarhoşları "uyandıklarında", iki sınıfın ortaya çıktığı geç yağmurun sınama süreciyle karşı karşıya kalırlar. Sınama sürecinde bir sınıf geç yağmur mesajını tanır, diğer sınıf ise tanımaz.

Geç yağmuru beklememeliyiz. O, üzerimize düşen lütfun çiyi ve sağanaklarını tanıyıp sahiplenilenlerin hepsinin üzerine gelecektir. Işığın kırıntılarını topladığımızda, O'na güvenmemizi seven Tanrı'nın değişmez merhametini takdir ettiğimizde, o zaman her vaat yerine getirilecektir. 'Çünkü nasıl ki toprak tomurcuğunu çıkarır ve bir bahçe içine ekilenleri yeşertirse, Rab Tanrı da bütün ulusların önünde doğruluğu ve övgüyü yeşertecektir.' Yeşaya 61:11. Bütün yeryüzü Tanrı'nın görkemiyle dolacak. Yedinci Gün Adventist Kutsal Kitap Yorumu, cilt 7, 984.

"Tanımak", "hatırlamak ya da bilgiyi yeniden kazanmak" demektir; çünkü geç yağmurun mesajı, geç yağmur tarihini örnekleyen geçmiş kutsal tarihler aracılığıyla "tanınır". Petrus'un Pentekost'taki tarihi, Yoel'in ortaya koyduğu tarihsel yapı içine yerleştirilmişti. Yoel'in kurduğu çerçeve ve bunun Petrus'ta gerçekleşmesi, 1844'teki Gece Yarısı Çağrısı'nın tarihine iki tanık sunar. Bu üç tanık (ve diğerleri), geç yağmurun tarihinin, bağlamının ve mesajının örnekleri olarak "tanınmalıdır".

Mesih göğe yükselip sonra geri döndükten sonra öğrencilerin üzerine üflediğinde, bu Pentekost'taki büyük dökülmeden önce "birkaç damla" gibiydi. Başlangıçta ve sonunda Kutsal Ruh'un dökülmesinin bir tezahürü vardı. Mesih'ten öğrencilerine gelen o birkaç damla, omega ve öğrencilerden dünyaya mesajın dökülmesiyle sona eren Pentekost döneminin alfasıdır. Alfa, arpanın ilk ürün sunusuyla işaretlenir ve buğdayın ilk ürün sunusuyla sona erer. Geç yağmurun başlangıcı, 11 Eylül'de New York şehrindeki büyük binaların yıkılmasıyla işaretlendi. Bu, Pazar yasasına götüren tarihin başlangıcını işaretler. 11 Eylül, arpanın ilk ürün sunusuyla temsil edilir ve Pazar yasası buğdayın ilk ürün sunusudur.

Efrayim'in sarhoşları, krallıklarının ellerinden alınacağını ve uygun meyveleri verecek bir halka verileceği gerçeğine uyandırılır. Joel, Rab'bin evinden "et" ve "içki" sunularının kesildiğini ve "yeni şarabın" ağızlarından kesildiğini belirterek sarhoşların itaatsizliğini ortaya koyar. "Yeni şarap" İbranice'de taze sıkılmış üzüm suyudur, ancak beşinci ayette sarhoşların içtiği "şarap" mayalanmış üzüm suyudur. İki tür şarap, öğretiyi temsil eder; Joel bağlamında öğreti geç yağmur mesajıdır. Efrayim'in sarhoşları mayalanmış üzüm suyu içmektedir ve "yeni" taze sıkılmış üzüm suyundan "kesilmişlerdir." İki tür şarap iki geç yağmur mesajını temsil eder ve sarhoşlar saf mesajdan "kesilmiştir." "Kesilmek" diye çevrilen İbranice sözcük, hayvanların kesilip parçalarının arasından yürüdüğü eski antlaşma uygulamasına dayanır. "Kesilmek", Tanrı'nın antlaşma halkı olarak reddedilmek demektir.

Yoel kitabı, son günlerde Tanrı'nın halkını, 1798'de Daniel kitabının mührünün açılmasının sonucu olarak ortaya çıkan Milleritlerle başlayıp 1989'da Daniel kitabının mührünün açılmasının sonucu olarak ortaya çıkan yüz kırk dört binle sona eren biçimde tanımlıyor. Başlangıçta Kutsal Ruh'un dökülmesi, Exeter kamp toplantısından 22 Ekim 1844'teki hayal kırıklığına kadar olan dönemle temsil edildi. Bu tarih, Matta yirmi beşteki on bakire benzetmesini yerine getirdi ve bu benzetme, yüz kırk dört binin tarihinde harfi harfine tekrarlanır.

"Matta 25'teki on kızın meseli de Advent halkının tecrübesini tasvir eder." Büyük Mücadele, 393.

"Sık sık, beşi hikmetli, beşi de akılsız olan on bakirenin benzetmesine yönlendiriliyorum. Bu benzetme, bu zamana özel bir uygulamaya sahip olduğu için, harfiyen yerine getirilmiş ve getirilecektir; ve üçüncü meleğin mesajı gibi, zamanın sonuna dek yerine getirilmiş olacak ve şimdiki hakikat olmaya devam edecektir." Review and Herald, 19 Ağustos 1890.

Kötülük, aldatma ve aldaniş içinde, ölümün ta gölgesinde yatan bir dünya var—uykuda, uykuda. Onları uyandırmak için ruhun çilesini kim hissediyor? Onlara hangi ses ulaşabilir? Aklım, şu işaretin verileceği geleceğe götürülüyor: 'İşte, Damat geliyor; O'nu karşılamaya

çıkın.' Ama bazıları kandillerini dolduracak yağı edinmeyi geciktirmiş olacak ve çok geç fark edecekler ki, yağla temsil edilen karakter devredilemez. O yağ, Mesih'in doğruluğudur. O, karakteri temsil eder ve karakter devredilemez. Hiç kimse onu bir başkası için elde edemez. Her biri, günahın her lekesinden arındırılmış bir karakteri kendisi için edinmelidir. Bible Echo, 4 Mayıs 1896.

Kim "uyandırmak için ruhun doğum sancısını hissediyor" "kötülük içinde yatan bir dünyayı?" Joel soruyu yanıtlıyor:

Ve şu olacak ki: Rab'bin adını çağıran herkes kurtulacaktır; çünkü Rab'bin söylediği gibi, Siyon Dağı'nda ve Yeruslaim'de ve Rab'bin çağıracağı kalanların arasında kurtuluş olacaktır. Yoel 2:32.

Bu konulara bir sonraki makalede devam edeceğiz.

Diriliş gününün öğleden sonunun ilerleyen saatlerinde, öğrencilerden ikisi, Kudüs'ten sekiz mil uzaklıktaki küçük bir kasaba olan Emaus'a doğru yoldaydı. Bu öğrencilerin Mesih'in hizmetinde belirgin bir yeri olmamıştı, ama O'na yürekten iman eden kimselerdi. Fısıh Bayramı'nı kutlamak için kente gelmişlerdi ve son günlerde olup bitenler karşısında büyük bir şaşkınlık içindeydiler. Sabah, Mesih'in bedeninin mezardan alınmış olduğuna dair haberi ve melekleri görmüş, İsa'yla karşılaşmış olan kadınların anlattıklarını da duymuşlardı. Şimdi düşünüp dua etmek için evlerine dönüyorlardı. Hüzünle akşam yürüyüşlerine devam ediyor, yargılanma ve çarpiha gerilme olaylarını konuşuyorlardı. Bugüne dek hiç bu denli umutsuzluğa kapılmamışlardı. Umutsuz ve imandan yoksun bir halde, çarpihanın gölgesinde yürüyorlardı.

Yolculuklarında çok ilerlememişlerdi ki onlara bir yabancı katıldı; ama hüzün ve hayal kırıklıklarına öylesine dalmışlardı ki ona dikkatle bakmadılar. Kalplerindeki düşünceleri dile getirerek konuşmalarına devam ettiler. Mesih'in vermiş olduğu dersler üzerine düşünüp tartışıyorlardı; görünüşe göre bunları kavrayamıyorlardı. Yaşanan olaylardan söz ederlerken, İsa onları teselli etmeyi arzuladı. Kederlerini görmüştü; zihinlerine şu düşünceyi getiren çelişkili, kafa karıştırıcı fikirleri anlıyordu: Kendini böylesine aşağılanmaya bırakmış olan bu adam Mesih olabilir mi? Kederlerini tutamadılar ve ağladılar. İsa, yüreklerinin sevgiyle kendisine bağlandığını biliyordu ve gözyaşlarını silmeyi, onları sevinç ve neşeyle doldurmayı arzuluyordu. Ama önce onlara asla unutmayacakları dersler vermeliydi.

'Onlara dedi ki: Yürürken aranızda ne tür konuşmalar yapıyorsunuz ki kederlisiniz? Bunun üzerine, adı Kleopas olan onlardan biri cevap verip Ona dedi: Sen Yeruslaim'de yalnızca bir yabancı mısın da bu günlerde orada olup bitenleri bilmiyor musun?' Efendileri hakkında yaşadıkları hayal kırıklığını Ona anlattılar: 'Tanrı ve bütün halkın önünde söz ve iş bakımından kudretli bir peygamberdi'; fakat, 'başkâhinler ve önderlerimiz,' dediler, 'Onu ölüme mahkûm edilmek üzere teslim ettiler ve çarpiha gerdiler.' Hayal kırıklığıyla sızlayan yüreklerle ve titreyen dudaklarla şunu da eklediler: 'İsrail'i kurtaracak olanın O olduğuna güvenmiştik; ve bütün bunlara ek olarak, bugün bu şeylerin olmasından beri üçüncü gün.'

Ne tuhaftır ki öğrenciler Mesih'in sözlerini hatırlamadılar ve O'nun gerçekleşen olayları önceden bildirdiğini fark etmediler! Açıklamasının son bölümünün de ilk bölümü kadar

kesinlikle yerine geleceğini, üçüncü gün yeniden dirileceğini anlamadılar. Hatırlamaları gereken kısım buydu. Kâhinler ve önderler bunu unutmadılar. “Hazırlık gününden sonraki gün, başkâhinler ve Ferisiler Pilatus’un yanına giderek, ‘Efendimiz, o aldatıcının, henüz hayattayken, “Üç gün sonra yeniden dirileceğim” dediğini hatırlıyoruz’ dediler.” Matta 27:62, 63. Ama öğrenciler bu sözleri hatırlamadılar.

'Sonra onlara dedi: Ey akılsızlar ve peygamberlerin söylediği her şeye iman etmekte yüreği ağır olanlar; Mesih'in bu şeyleri çekmesi ve kendi yüceliğine girmesi gerekmez miydi?' Öğrenciler, bu yabancıyı kim olabileceğini merak ettiler; ta yüreklerinin derinliklerine nüfuz edip böylesine ciddiyet, şefkat ve merhametle ve böylesine umutla konuşmasına şaşıyorlardı. Mesih'in ihanete uğramasından bu yana ilk kez umutlanmaya başladılar. Sık sık yanlarındaki yoldaşa dikkatle bakıyor, sözlerinin tam da Mesih'in söyleyeceği sözler olduğunu düşünüyorlardı. Hayretle dolup taşılar ve yürekleri sevinçli bir beklentiyle çarpmaya başladı.

Musa'dan, Kutsal Kitap tarihinin ta başlangıcından itibaren, Mesih Kutsal Yazıların tümünde Kendisiyle ilgili olanları açıkladı. Eğer önce Kendini onlara tanıtsaydı, yürekleri tatmin olurdu. Sevinçlerinin tamlığında artık daha fazlasını aramazlardı. Ama Eski Antlaşma'daki tipler ve peygamberlik sözleri aracılığıyla O'na getirilen tanıklığı anlamaları gerekiyordu. İmanları bunların üzerine temellenmeliydi. Mesih onları ikna etmek için hiçbir mucize yapmadı; ama yaptığı ilk iş Kutsal Yazıları açıklamaktı. Onun ölümünü bütün umutlarının yıkılışı olarak görmüşlerdi. Şimdi ise peygamberlerin yazılarından bunun imanları için en güçlü kanıt olduğunu gösterdi.

İsa, bu öğrencileri eğitirken, Eski Ahit'in kendi misyonuna tanıklık eden bir kaynak olarak önemini ortaya koydu. Günümüzde kendini Hristiyan olarak tanıtan birçok kişi, artık hiçbir işe yaramadığını öne sürerek Eski Ahit'i reddediyor. Oysa Mesih'in öğretisi böyle değildir. Ona o kadar değer verdi ki, bir keresinde şöyle dedi: “Musa'yı ve peygamberleri dinlemiyorlarsa, biri ölümlerden dirilse de ikna olmayacaklardır.” Luka 16:31.

Adem'in günlerinden zamanın son sahnelerine kadar, atalar ve peygamberler aracılığıyla konuşan ses Mesih'in sesidir. Kurtarıcı, Eski Antlaşma'da da Yeni Antlaşma'da olduğu kadar açıkça ortaya konmuştur. Mesih'in yaşamını ve Yeni Antlaşma'nın öğretilerini açıklık ve güzellikle ortaya çıkaran, peygamberlerin geçmişinden gelen ışıktır. Mesih'in mucizeleri O'nun Tanrılığının bir kanıtıdır; fakat O'nun dünyanın Kurtarıcısı olduğuna dair daha güçlü kanıt, Eski Antlaşma'daki peygamberlik sözleri ile Yeni Antlaşma'daki tarihin karşılaştırılmasında bulunur.

Peygamberlik sözlerinden yola çıkarak Mesih, insan olarak ne olacağına dair doğru bir anlayışı öğrencilerine verdi. İnsanların arzularına uygun olarak tahtına oturup krallık kudretini üstlenecek bir Mesih beklentileri yanıltıcıydı. Bu, O'nun en yüce konumdan gelebilecek en aşağı mevkiye inişini doğru kavramalarına engel olacaktı. Mesih, öğrencilerinin düşüncelerinin her bakımdan saf ve hakiki olmasını istiyordu. O'na pay edilmiş acı kâsesi hakkında mümkün olduğunca anlamaları gerekiyordu. Onlara, henüz kavrayamadıkları o dehşet verici mücadelenin, dünyanın temelleri atılmadan önce yapılmış antlaşmanın yerine gelişini gösterdi. Mesih ölmeliydi; nasıl ki yasayı çiğneyen herkes günahında ısrar ederse ölmek zorundadır. Bütün bunlar olacaktı, ama bu yenilgiyle değil, görkemli ve ebedî bir zaferle

sonuçlanacaktı. İsa, dünyanın gūnahtan kurtarılması için her türlü çabanın gösterilmesi gerektiğini onlara söyledi. İzleyicileri O'nun yaşadığı gibi yaşamalı ve O'nun çalıştığı gibi çalışmalı, yoğun ve sebatkâr bir gayret göstermelidir.

Mesih böylece öğrencilerine hitap ederek, Kutsal Yazıları anlayabilmeleri için zihinlerini açtı. Öğrenciler yorgundu, ama konuşma duraksamadı. Kurtarıcı'nın dudaklarından yaşam ve güvence sözleri dökülüyordu. Yine de gözleri tutulmuştu. Onlara Yerusālim'in yıkılışından söz ederken, yıkıma mahkūm kente ağlayarak bakıyorlardı. Ama yol arkadaşlarının kim olduğunu henüz hiç fark etmemişlerdi. Sohbetlerinin konusu olan kişinin yanlarında yürüdüğünü akıllarına getirmedi; çünkü Mesih kendisinden sanki başka biriymiş gibi söz ediyordu. Onu, büyük şölene katılmış ve şimdi evine dönmekte olanlardan biri sanıyorlardı. Onlar gibi kaba taşların üzerinde dikkatle yürüdü, ara sıra onlarla birlikte biraz dinlenmek için durdu. Böylece dağlık yolda ilerlediler; oysa çok geçmeden Tanrı'nın sağında yerini alacak olan ve "Gökte ve yeryüzünde bütün yetki bana verildi" diyebilecek O, yanlarında yürüyordu. Matta 28:18.

Yolculuk sırasında güneş batmıştı ve yolcular dinlenecekleri yere ulaşmadan önce tarlalardaki işçiler işlerini bırakmıştı. Öğrenciler evlerine girmek üzereyken, yabancı sanki yoluna devam edecekmiş gibi göründü. Ama öğrenciler Ona doğru çekildiklerini hissettiler. Ruhları, Ondan daha fazlasını duymaya açlık duyuyordu. 'Bizimle kal,' dediler. Daveti kabul edecek gibi görünmedi, fakat onlar ısrar ederek, 'Akşam olmak üzere, gün de hayli ilerledi,' dediler. Mesih bu yalvarışa boyun eğdi ve 'onlarla kalmak için içeri girdi.'

Öğrenciler davetlerinde ısrarcı olmasalardı, yol arkadaşlarının dirilmiş Rab olduğunu bilemezlerdi. Mesih varlığını hiç kimseye zorla dayatmaz. O, O'na ihtiyaç duyanlarla ilgilenir. Sevinçle en mütevazı eve girer ve en alçakgönüllü yüreği şenlendirir. Ama insanlar göksel konuğu düşünmeye ya da O'ndan yanlarında kalmasını istemeye fazla kayıtsızsa, O yoluna devam eder. Böylece birçok kişi büyük bir kayıp yaşar. Yolda onlarla birlikte yürürken öğrencilerin Mesih'i tanımadıkları gibi, onlar da Mesih'i tanımazlar.

Ekmekten oluşan sade akşam yemeği kısa sürede hazırlanır. Masanın başköşesine oturmuş olan konuğun önüne konur. Şimdi O, yemeği bereketlemek için ellerini uzatır. Öğrenciler hayretle geri çekilirler. Yanlarındaki yol arkadaşı, ellerini tıpkı Efendilerinin yapageldiği gibi uzatır. Yeniden bakarlar ve işte, O'nun ellerinde çivi izlerini görürler. İkisi de birden haykırır: 'Rab İsa'dır! Ölülerden dirildi!'

Onun ayaklarına kapanıp O'na tapınmak için ayağa kalkarlar, ama O gözlerinin önünden kaybolmuştur. Bedeni kısa süre önce mezarda yatmış olanın az önce bulunduğu yere bakarlar ve birbirlerine, 'Yol boyunca bizimle konuşurken ve Kutsal Yazıları bize açarken yüreğimiz içimizde yanmadı mı?' derler.

Ama bu büyük haberi iletmek varken oturup konuşamazlar. Yorgunlukları ve açlıkları yok olur. Yemeklerini tadına bile bakmadan bırakırlar ve sevinçle dolu olarak, geldikleri aynı yoldan derhal yeniden yola koyulurlar; şehirdeki öğrencilere haberi vermek için acele ederek. Bazı yerlerde yol güvenli değildir, ama dik yerlerden tırmanırlar, pürüzsüz kayalarda kayarak. Onlarla birlikte bu yolu yürümüş O'nun koruması altında olduklarını görmezler, bilmezler. Elleri hacı asalarıyla ilerler, cesaret edebileceklerinden daha hızlı gitmeyi isteyerek.

Yollarını kaybederler, ama yeniden bulurlar. Kimi zaman koşarak, kimi zaman tökezleyerek ilerlerler; görünmeyen Yoldaşları yol boyunca hep yanlarındadır.

"Gece karanlık, ama Doğruluğun Güneşi üzerlerine parlıyor. Yürekleri sevinçten coşuyor. Sanki yeni bir dünyadaymış gibiler. Mesih yaşayan bir Kurtarıcıdır. Artık O'nu ölü gibi yas tutmuyorlar. Mesih dirildi—bunu tekrar tekrar yineliyorlar. Bu, kederlilere taşıdıkları mesajdır. Onlara Emmaus yolundaki yürüyüşün o harika hikayesini anlatmalılar. Yolda onlara kimin katıldığını anlatmalılar. Dünyaya şimdiye kadar verilmiş en büyük mesajı taşıyorlar, insan ailesinin hem zaman hem de sonsuzluk için umutlarının bağlı olduğu bir müjde." Çağların Arzusu, 795-801.